

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

1:a årg.

Den 4 Mars 1900

N:r 23

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Professor Ivar Hallström* (med 1 porträtt). *Svensk skulptur vid Paris-utställningen* (med 4 illustrationer). *Prins Heinrichs af Preussen hemkomst* (med 1 illustration). *Hans seger*. *Novellett efter Hans Senden*. *Två musikalska 25-årsminnen* (med 2 porträtt). *En intressant distansridt* (med 4 illustrationer). *Parisutställningen just nu* (med 9 illustrationer). *«Hjältarne» i Köpenhamnsduellen* (med 2 porträtt). *Kimberleys räddare* (med 1 porträtt). *En amerikansk «kärleksgåfva»* (med 1 illustration). *Två nya automobilmodeller* (med 2 illustrationer). *Guldtörstens offer* (Följetong, forts.) *Per Sjöbring 7* (med 1 porträtt). *Veckans porträttagalleri* (med 4 porträtt). *Från den stora snöstormen* (med 2 illustrationer). *Till våra läsare*.

D. F. BONNIERS BOKTRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1900.

PROFESSOR IVAR HALLSTRÖM.

Efter för HVAR 8 DAG tagen fotografi af hoffot. A. Jonason.

Vi ha i dag det stora nöjet presentera en för HVAR 8 DAG speciellt tagen fotografi af vår fräjdade tonsättare professor Ivar Hallström, hvars nyaste verk, sagosångspelet *Hin ondes snaror*, i dagarne gifves för första gången af dir. Ranfts lyriska afdelning i Göteborg. Detta verk är det bästa beviset på den berömda komponistens andliga vigör och en ännu ej sinande skaparformåga. Vid 74 års ålder är Ivar Hallström samma ungdomsfriska fryntliga natur, som gör honom afhållen

och beundrad af alla hvilka ha lyckan göra hans bekantskap.

Vår bild visar professorn vid pianot med klaverutdraget af »*Hin ondes snaror*» framför sig.

Den kvinnliga hufvudrollen i stycket, till hvilket Henrik Christiernsson skrifvit en lyckad libretto, utföres af en ung debutant fröken Blenda Nilsson. Fröken N. åtnjuter för sina studier understöd från alla högsta ort. Hennes välklingande stämma har ingifvit hennes lärare de vackraste förhoppningar.

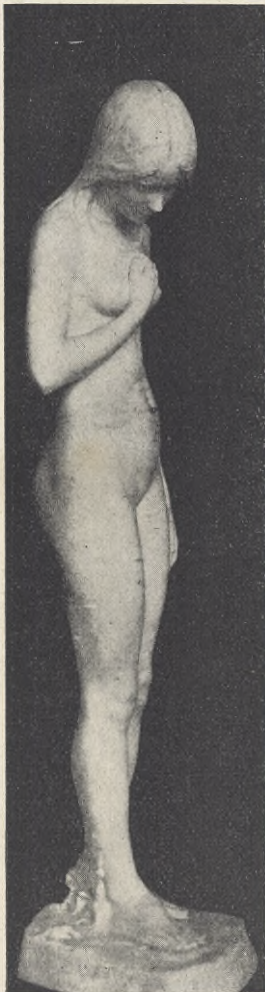
SVENSK SKULPTUR VID PARIS-UTSTÄLLNINGEN.

Pariskorrespondens för HVAR 8 DAG.

Som bekant strandade försöket att vid världsutställningen få visa utlandet en allsidig bild af modern svensk konst på omöjligheten att komma till enighet i upphängnings- och juryfrågan.

Konstnärsföreningen kommer icke att deltaga, och den svenska konstafdelningen blir därför icke hvad den kunnat blifva.

Akademisterna ha icke velat, att den svenska konsten skulle bli allsidigt represen-

Carl Eldh: Oskuld.

Sörensen-Ringi: Vågen.

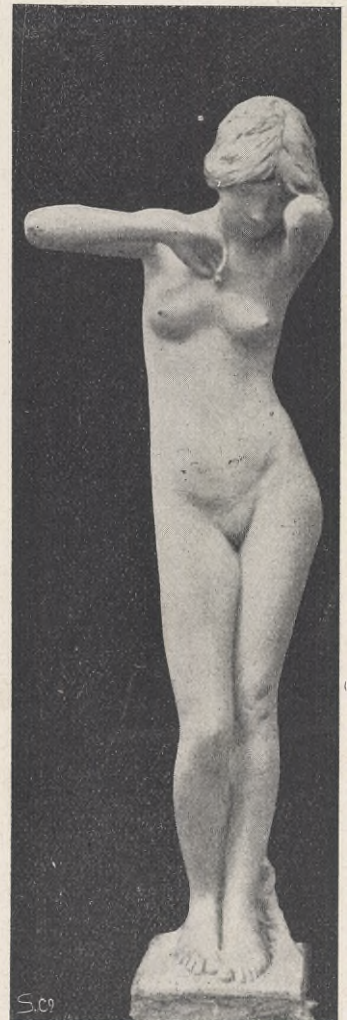
terad. De ha dock icke kunnat hindra, att den öfverhufvud taget blir representerad.

Af i Sverige bosatta svenska skulptörer ämna, så vidt man vet, blott ett par att deltaga i utställningen. Däremot komma af våra bildhuggare, som ha sina ateljer vid Seinestranden, fyra att bli företrädare på den svenska skulpturafdelningen. Deras arbeten ha nyligen af juryens delegation i Paris, som består af Zorn, Hagborg och Sörensen-Ringi, blifvit granskade och godkända, ett godkännande, som ratificerats af juryen i Stockholm.

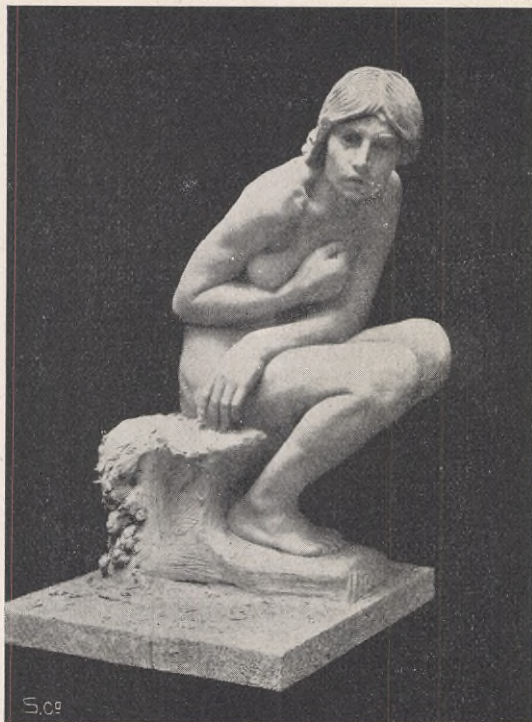
Sörensen-Ringi, hvars namn är känt från flere af konstnärsförbundets

utställningar i Stockholm, utställer en staty i kolossal storlek, La Vague, samt en större urna, kallad La Jalousie. »Vågen» framställs som en kvinna, stående upprätt med armarne bakom hufvudet och den stela blicken riktad halft uppåt. Muskelbehandlingen i bålens och lemmarnes stelade rörelse är i en lycklig harmoni med rörelsen hos vågen, som bär och halft omsluter gestalten. Djarthet i kompositionen och säkerhet i detaljbehandlingen utmärka denna staty.

Af helt annan art är Carl Eldhs Innocence. Den

Milles: »Tyst!»

Adolf Jonsson: Nöd.

unge konstnären har lyckats i sin kvinnliga symboliska gestalt inlägga en mjukhet, en naturlig gracie och en rörande barnslighet, som verkar sympatiskt och vittnar om en fin uppfattning. Statyns enkla och rena linier äro att tillskrifva den goda skola, konstnären genomgått i Colarossis akademi.

Liksom den föregående är *Milles* elev af Ingelbert och har gjort sina studier vid Colarossis fria akademi. På fjolårets parisersalong utställde han en Psyche, som dock verkade något orolig. Den staty, Tyst, som konstnären kommer att utställa i vår på den svenska konstafdelningen, är att betrakta som ett afgjordt framsteg.

Den fjärde af våra pariserskulptörer, som blir representerad vid världsutställningen, är *Adolf Jonsson*. Han framträder, äfven han, med en kvinnlig staty, kallad Misère, en flicka, som sjunkit ned och med förtviflan i blick och anletsdrag stirrar framför sig.

Ehuru af olika karaktär och måhända äfven olika konstvärde, äro alla dessa statyer ganska typiska för den modärna franska skola, som för närvarande blomstrar i Paris. Duktiga arbeten, som de också syntes Eder anmälare vara, komma de förvisso att lända den skulpturfattiga svenska konstafdelningen vid världsutställningen till heder.

Ralph.

PRINS HEINRICHS AF PREUSSEN HEMKOMST.

Efter en mer än tvåårig bortvaro, som chef för den tyska eskadern i de Ostasiatiska farvatten, har kajsar Wilhelms broder, prins Heinrich af Preussen, nyligen hemkommit. Lika hjärtligt som afskedet var mellan de båda bröderna, lika varmt har prinsen vid återkomsten, efter till tyska rikets ära väl förrättadt ärende, hälsats välkommen af sin suverän och bror — och för öfrigt af hela Tyskland.

* * *

Den 26 december 1897 anträdde prins Heinrich färdan till Ostasien för att här bevaka Tysklands intressen, sedan det förvärfvat sig kolonien Kiautschau i Kina. Alle man, från den högste befälhafvaren till siste man, hafva gjort sin plikt och upprätthållit respekten, hvilket icke alltid var så lätt. Särskildt fick man under spansk-amerikanska kriget vid Manilla höra en del föga artiga kannstöperier om Tysklands interventionsplaner.

Prins Heinrich besökte Sverige senast 1896, då han på hösten var högste befälhafvare på den eskader, som hade öfningar vid västkusten. Prinsen gjorde då inkognito besök såväl i Göteborg som i Trollhättan.

Kejsar Wilhelm och prins Heinrich på väg från bangården till k. slottet i Berlin.

HANS SEGER.

NOVELLETT efter Hans Senden för HVAR 8 DAG

Han ansågs för mycket älskvärd och damerna kallade honom en högst angenäm människa, men ändå gjorde han sin kur för en utan framgång. Trots alla ansträngningar kom han inte ett steg närmare målet. Hon upptog alla hans hyllningsbevis med den likgiltiga minen hos en liten drottning, ja en uppmärksam iakttagare kunde till och med ofta se ett hänleende spela kring hennes fylliga röda läppar, när den trägne friaren ej kunde anstränga sig nog för att uppfylla hennes minsta önskan. Ej sällan såg det ut, som om hon just ville ställa hans tjänstaktighet på prof med sina nycker. Han bestod alltid provet.

»Jag måste säga», sade hennes mor, »att det vore en utmärkt make. Jag har sällan sett en man som erbjuder en sådan garanti för en stilla huslig lycka som han. Det måste kännas utesägligt skönt och lugnt för en hustru när mannen älskar henne så mycket, att han läser hvarje önskan i hennes ögon.»

En paus, ty moderns utläggningar blefvo utan svar.

»Nå? Du säger ju ingenting?» Först kom en tyst suck och därpå i uttråkad ton: »Hvad skall jag säga? Vi ha ju så ofta talat om detta ämne och våra åsikter komma nog aldrig att stämma öfverens. Jag vill att en man skall visa allvar och värdighet gentemot den kvinna han eftersträfvat, visa sin personlighet sådan den är. Jag anser ej att en man skall antaga en viss hållning allt efter hvarje kvinnas temperament, för att därigenom förvärfva hennes gunst. Däri ser jag icke godhet utan en — svaghet!»

»Du kommer nog att tänka annorlunda, när du en gång blir gift med en outhärdlig tyrann», blef den bekymrade moderns orakelsvar på dessa uppskrufvade flickfantasier.

Därpå hördes ett silfverkljande skratt, och innan hon hann se sig om hade en varm omfamning af två runda armar och en smällande kyss klippt af fortsättningen på de välmentade lärdomarna.

Vintern gick. Hon träffade sin outröttlige friare på nästan hvarje bjudning. Han var alltid densamme. Ibland beundrade hon hans tålmod och lugna sinnelag — för att strax därpå reta sig öfver hans orubbliga älskvärdhet.

En dag vågade han verkligen taga steget ut. Han förklarade för henne sin kärlek och försäkrade henne med tusen varma ord, att det skulle vara hans högsta lycka att genom hela lifvet få bära henne på händerna, att uppfylla alla hennes önsningar, att låta hela tillvaron gå upp i henne.

Hennes svar blef en halft sorgsen, halft ovänlig blick, en skakning på hufvudet och därpå lämnade hon rummet utan ett ord.

Aftonen blef henne outhärdlig. Alltjämt såg hon framför sig hans otröstliga uppsyn och sorgdränkta ögon. Men det kunde nu en gång inte hjälpas, hon kunde inte gifta sig med honom. Hon ville inte ha en »utmärkt angenäm person», utan en *man*. Denna eviga älskvärdhet med alla dessa bevis på uppmärksamhet var henne outhärdlig. Hennes natur behöfde, för att känna sig helgjuten, en hel människa med alla dennas förtjänster och fel. Just i att öfverse med felen låge, ansåg hon, en stor del af kärlekens väsen.

Med dessa tankar insomnade hon — — Solen

stod redan högt på himmelen och dess gyllne strålar silade in i rummet, när modern på morgonen inträdde häftigt upprörd. Ett ögonblick stod hon framför bilden af den fagra slumrande. Men denna slog upp ögonen, sina glänsande blå ögon som sömntryckna blinkade mot ljuset.

»Hvad är det, mamma lilla? Klockan är väl mycket? Jag har sofvit så godt!» Hon log och sträckte på de jungfruliga lemmarna. Men leendet försvann när hon betraktade moderns ansikte. Med en energisk rörelse satte hon sig upp: »Har det hänt något?»

Ängsligt sökte hon läsa i moderns ögon. Hennes af sömnen rosenfärgade ansikte bleknade.

»Ja, mitt barn, det har —» den gamla sökte tränga tårarna tillbaka — »o, min Gud, hvem hade anat något sådant.»

»Hvad är det, mamma, hvad är det?»

»O, ack, han — du vet hvem jag menar — han har — — skjutit sig.»

Den unga kroppen sjönk tillbaka ned på bädden, de stora ögonen stirrade förskräckt och så en lång, djup suck . . .

»Doktorn tror, att det inte kan dröja mer än ett par dagar —»

»Han lefver ännu?»

Modern nickade.

»Ja, och han blott ropar ditt namn.»

»Mitt?»

»Ja, ditt, mitt barn. Han har älskat dig för mycket. En sådan kärlek, mitt barn! Jo — och så ville doktorn gärna själf tala vid dig.»

»Vid mig?»

»Han vill väl i den döendes namn be dig om något.»

Hon stirrade framför sig. En rysning for genom hennes kropp.

»Jag kommer genast ner», fick hon slutligen fram med kväfd röst.

Hon klädde sig mekaniskt. Tankarna flögo i ett kaos omkring i hennes hjärna. Så rätade hon upp sig.

Därnere väntade läkaren oroligt gående af och an.

Hon räckte honom handen utan ett ord. Hennes gom var som uttorkad.

»Ni vill tala med mig», sade hon till slut.

»Ja, er fru mor har väl redan —»

Hon böjde jakande på hufvudet.

»Ja — det står illa till och han ropar oupphörligt på er.»

Han såg henne skarpt i ansiktet.

»Det gäller blott några dagar och ni kan göra hans död lätt.»

Hon förstod.

»Jag kommer», sade hon långsamt, halft drömande.

Den gamle doktorn tryckte hennes hand och tog farväl.

Om ett par timmar satt hon vid sjukbädden. Den särades andetag voro tunga och rosslande. Hon betraktade honom, alltjämt vägende mellan dolsk motvilja och varmt medlidande.

Han fingrade oroligt med händerna på täcket.

Hon tog den ena och höll den i sin långa, smala flickhand. Hvarje hans andetag kändes i hennes kropp. Hon kände hans blod pulsera. Han

slog upp ögonen och log mot henne som i drömmen, som sjuka bruka. Därpå försjönk han åter i apatisk slummer.

»Det är ännu hopp, så länge det finnes lif», hviskade sjuksköterskan med en vänlig blick.

Den unga flickans torra läppar upprepade orden.

»Om det vore möjligt —»

Plötsligt drog hon tillbaka sin hand och ville stiga upp.

Den sjuke jämrade sig. Hon satte sig åter — med hans hand i sin —

Tre dagar förflöto så.

Febern hade börjat aftaga. Den sårade kände vid fullt medvetande igen hvem det var som satt vid hans sjukbädd och följde henne med öfverlycklig blick.

»Stannar — du — hos — mig?» frågade han med svag röst.

Han sträckte sin feberheta hand mot henne. Hans ögon sögo sig fast vid hennes blomstrande mun.

»Ja», svarade hon, »var bara lugn, så att du snart blir frisk igen.»

Utan att hon visste det hade detta »du» kommit öfver hennes läppar, och hon strök sakta hans brännande hand.

Hon rodnade öfver sig själf, men det var ju endast medlidande med en döende som kom henne att ljuga? Han hade älskat henne mer än sitt lif och till tack därför skulle, åtminstone så vidt på henne berodde, han vara lycklig sina sista dagar. Det var förvisso blott en ringa gärd af erkänsla.

Hon såg på honom. Han hade somnat in lugnt med ett lyckligt leende kring munnen. Skulle det vara tillfrisknandets sömn? Något förskräckligt genomför henne, som hon ej vågade tänka sig. Hur grym kände hon sig ej. Hon grät — tyst, sakta. Men den sjuke kände det.

Han började andas oroligt.

Hon gaf honom en handtryckning, liksom ett heligt löfte, och han somnade åter in med samma drömmande leende.

Morgonen därpå kom läkaren och bytte om förband.

»Hm, hm», hostade han och gaf sjuksköterskan en menande blick.

»Han repar sig, doktor?» sade hon.

Han ryckte på axlarna. »Otroligt, otroligt, men ingen vet! Fast kulan strök ändå genom lungan!» Därpå gick han med dröjande steg.

Han kom hvarje dag, och för hvarje dag blef den blick allt mera osäker med hvilken han betraktade den unga damen vid sjuksängen. Hon kände denna blick och förstod den. En ångestfull beklämning sammansnörde hennes bröst. Hon ville springa upp och fly bort, men den sjukas tacksamma ögon höllo henne fastnaglad. Tala fick han ännu ej. När han en morgon med möda framstammat ett tack, hade ett smärtsamt drag farit öfver hans af lycka strålände ansikte och hon hade bedt honom hålla sig stilla. Han behöfde ej heller säga något, ty hans blickar voro vältaligare än tusentals ord.

Nu kunde hon ej gå sin väg, det insåg hon vara omöjligt.

När doktorn en vecka därefter i rummet bredvid mumlade något som hon ej kunde uppfatta, hade hon redan situationen klar.

»Ja, jag vet, att doktorn misstagit sig, han är utom fara och blir snart frisk.»

Doktorn mumlade något om »ungdom» och »kraftig natur», hvilket lät som en half ursäkt, och därpå gick han sin väg.

Nu såg hon, hur lifvet obevekligt låg framför henne, och hon började tänka efter.

Den sjuke vann så småningom nya krafter och började iakttaga henne. Hon syntes honom förändrad. Under hans sjukdom hade hon varit annorlunda, lugnare och uppmärksamare. Han kände sig plötsligt genomfaras af en djup smärta. Efter att länge ha betraktat henne med orolig blick, för att tyda hennes tankar, började han tvekan- de:

»Ni kom ändå till mig och gjorde mig mycket lycklig. Under min sjukdom har jag känt det som en försmak af en kommande sällhet, men nu —».

Han tvekade.

Hon kände »Nu kommer det!» och darrade.

»Nu frågar jag mig själf —»

»Fråga er ingenting», afbröt hon, »var belåten med det faktum att jag är här. Skona er och var nöjd därmed så länge.»

Med ett sorgset leende slöt han ögonen. Hon satt orörlig.

Hans tillfrisknande gick långsamt, men hans blick blef allt oroligare. Ständigt brände på hans läppar en fråga. Men han fruktade för svaret på den och sköt upp den dag för dag.

Till slut fick han stiga upp.

Han kände, att *nu* måste han tala — men hur skulle han börja?

»Hon trodde att du skulle dö», löd det från hans inre.

Han fattade ett energiskt beslut.

»En fråga, bäste doktor», sade han, när läkaren gratulerade honom till hans tillfrisknande, »en fråga! Ni trodde aldrig att jag åter skulle kunna bli frisk?»

»Nej, det är ett riktigt —», började läkaren, men när han såg den ångsligt forskande blicken afbröt han meningen, »det vill säga, från min *vetenskapliga* ståndpunkt, men —». Han tystnade och tystnaden förklarade tydligare än ord, hur saken hängde ihop, *hvem* som bragt hälsan åter —

Det var en svår stund för den tillfrisknade de följande timmarne, men sådana timmar af inre strid och egen själsbikt luttra och stärka människan.

På eftermiddagen stod han som en man framför sin kärlek. Utan en snyftning, utan rörelse allvarsamt nästan hårdt sade han:

»Jag tackar er af allt hjärta för det stora offer, som ni bragt mig under min sjukdom och som jag under falsk förutsättning tog för er kärlek —»

Hon bleknade, en darrning genomför henne.

»Jag förstår nu», fortfor han med skenbart lugn, »och jag vill ej taga emot något som jag aldrig skulle kunna återgälda, ty den enda gengäld som är möjlig, kärleken, finnes icke oss emellan. Jag reser min väg i morgon bittida, på det att intet mera må erinra er om mig.»

Han gjorde en gest för att taga farväl, men hon stirrade orörlig på honom, ur stånd att svara ett ord. Hon visste ej, om hon drömde eller var vaken. Var det verkligen *han*, som stod så stolt framför henne och, i stället för att alltjemt tigga om hennes hand, med torra ord förklarade: »För en flicka, som ej älskar mig, betackar jag mig!» Dröjande lade hon sin hand i hans och betraktade honom, alldeles bragt ur fattningen.

En kort handtryckning — så gick han.

»Valter!»

Hennes rop förklingade ohördt.

Hvad hade hänt henne så plötsligt? Hvad ville hon honom mera? Allt hade ju upplösts bättre och lyckligare än hon någonsin hoppats.

Hon böjde stum sitt hufvud. Därpå slog hon händerna för sitt blossande ansikte och brast i grät.

»I morgon, i morgon», löd det hela dagen i hennes öron, »i morgon reser han sin väg — för alltid!»

Natten gick, utan att hon fick en blund i sina förgråtna ögon. Men under dessa smärtsamma timmar fattade hon ett raskt beslut. Nu var ej tid att tveka längre.

Tidigt på morgonen begaf hon sig till järnvägsstationen. Väntsalen var alldeles tom och hon satte sig i ett hörn.

Den ena kvarten gick efter den andra. Men hon märkte det knappt, ty alla hennes tankar voro riktade på en enda punkt.

Gång efter annan gick någon i dörren.

»Om han nu inte skulle komma?»

Ändtligen fick hon se honom stiga in, blek, med ett nervöst drag kring munnen och häftiga rörelser.

Hon steg upp som drivven af ett inre tvång och gick emot honom automatiskt.

Han studsade när han blef henne varse, som om han ej trodde sina ögon. Dröjande fattade han hennes framräckta hand. En lätt rodnad öfverfor hans ansikte — han trodde sig läsa något i hennes blick och sänkte hufvudet.

Så stodo de ett ögonblick — stumma.

»Jag — jag ville bedja er — stanna», började hon nästan knappt hörbart.

Tviflande såg han upp, han kunde ej tro — Ett länge dämpadt jubel glänste fram i hans ögon.

»Jag kommer således ej för sent?» kom det åter i försagd ton och därpå i en sakt hviskning: »Jag visste inte själf, att jag — att du» —

»Att du —» upprepade han i svärmande ton, blott längtande att få höra mera.

Hon nickade och rodnade djupt.

»Min sällsamma brud!» sade han till slut, öfverlycklig vid hennes åsyn.

En gäll hvissling väckte upp dem. Ett tåg rasslade in på stationen.

»Tåg söderut —», ropade portvakten in i väntsalen.

»Det är mitt tåg!»

De sågo på hvarandra och logo.

»Jag får väl uppskjuta min resa, tills vi fara härifrån tillsammans».

»Ja, tillsammans», hviskade hon varmt.

Och arm i arm lämnade de stationen.

TVÅ MUSIKALISKA 25-ÅRSMINNEN.

Vid Filharmoniska Sällskapets andra konsert för arbetsåret å K. Teatern den 20 februari uppfördes ett svenskt ofullbordadt oratorium *David och Saul* af den för 25 år sedan aflidne *P. U. Stenhammar*, fader till vår framstående dirigent och komponist Wilhelm Stenhammar.

Det var ock denne, som på faderns födelsedag för första gången offentlig dirigerade verket, sedan han äfven instrumenterat detsamma, hvarvid alla kompositörens intentioner fullföljts samt ett helhetsintryck af gammaltestamentlig enkelhet och friskhet bibehållits. Kompositionen är en barnsligt

glad herdedikt: psalmer och harpoklanger omväxla med högstämda recitativ eller hurtiga, humoristiskt verkande marscher. Solisterna fröken Thulin, fru Afzelius, hrr Salomon Smith, operasångaren John Forsell samt kantor Klein vunno välförtjänt bifall för utförandet af sina partier och bidrogo jämte kören och hofkapellet till ett i allo godt utförande.

Då man betänker att *P. U. Stenhammars* hufvudsakliga lifsarbete ägnades åt arkitekturen, kan man först efter åhörandet af hans musikalska kompositioner få ett verkligt begrepp af hans rika begåfning. Af öfriga hans mera kända kompositioner må här nämnas den mycket sjungna kvartetten: »Måste ock af törnen vara kronan, som du bär, min brud», kyrkoarian »Denne är min käre son», förutom körkompositioner och stråkkvartetter, alla genomandade af samma innerliga och ädelt musikalska hjärtelag.

P. U. Stenhammar afled den 8 februari 1875, 46 år gammal.

Af alla de stora sångerskor som vårt land frambragt lyser namnet *Louise Michaeli* bland de främsta. Den 23 februari var det ett kvarts sekel sedan den europeiskt fräjdade storheten förlossades från det lidande, som blef hennes bittra lott efter tjugio år af glänsande triumfer.

Ett af de vackraste dragen i *Michaeliskonstnärskap* var hennes *svenskhet*. Trots alla lagrar som honskördade i främmande land blef hon sitt fosterland trogen intill det sista. Äfven hennes artistiskhet, hennes sång, dess tjusning likaväl som dess brister, hade något nationellt svenskt. Hennes stämmas rent lyriska välljud hade sin rätta resonansbotten i ett svenskt hjärta.

M. debuterade som *Elvira* i »*Don Juan*» på k. teatern 1849. Efter studier i Paris för *Garcia* blef hon 1854 hofsångerska och var i tre år primadonna vid k. operan. Åren 1855 och 1859 gjorde fru M. stora konsertturnéer genom Europa. I London gjorde hon bl. a. furore som *Marta* i »*Hugenotterna*» vid »*Her Majesty's Theatre*».

Änke- och moderssorg gjorde henne föga motståndskraftig mot den obevekliga lungsot, som angrep den firade sångerskan. Ännu vid H. m:t konungens kröning den 12 maj 1873 lät hon höra sin bedärande stämma, men måste på hösten s. å. lämna Sverige för att i södern söka bättring — fast förgäfv.

EN INTRESSANT DISTANSRIDT.

Det var en nordisk vinterdag, den 19 februari, då Göteborgs hrr distansryttare beredde sig till täflan i en ridt på 85 kilometer.

Litet hvar gnuggade man örönen under väntan på att få se ryttarne starta. Men ryttarne själfva voro helt lätt klädda, så lätt klädda som gällde ridten en vanlig spatserridt en vacker vårdag.

De visste dock väl, hvad de gingo till mötes, och att det skulle bli värmande nog att kämpa sig fram genom snömassorna, som täckte alla vägar.

Så börjar starten från ridhuset: en och en rida ryttarne ut med en kvart mellan hvardera.

De sitta lugnt på sina vackra hästar, till dess att startern släpper dem, och så ge de sig af. Somliga af dem rida i kort traf bortåt Kungssports-avenyen, andra spränga bort i galopp upp åt Engelbrektskatan.

Vi vända oss till en i närheten stående sportsman: »När behöfver man gå upp till Korsvägen för att få se den förste ryttaren passera?»

»Det är bäst att gå genast», svarades det.

Genast? Och det är ej mera än en half timma gången! På tio minuter hinna vi till Korsvägen, och det är väl ej möjligt att rida genom Slotts-skogen rundt Frölunda och Mölndal på 40 minuter.

Vi våga framställa en blygsam förmodan härom.

»Ja — det beror ju på väglaget», blir svaret, »äro drifvorna för djupa så sinkar det ju några minuter».

Vi hade emellertid knappast stått ett par minuter vid Korsvägen, förr än ett par ryttare skymtade fram borta vid Getebergs led. De komma hastigt närmare och rusa förbi i skarp galopp, svänga af bort åt Örgryte och äro försvunna inom några ögonblick.

Veritabla »rough-riders»!

Ryttare efter ryttare passera nu med 12 à 15 minuters mellanrum. Alla rida de i galopp, och hästarnä äro hvita af frusen snö som fastnat i håren.

Vi återvända till ridhuset och höra sportsmännens reflektioner.

»Det kommer att taga 4 à 5 timmar», säger en.

»De redo för fort i början. Hästarnä kunna ej stå ut med den farten», säger en annan.

Fullt af intresserade äro samlade utanför ridhuset och samtalsämnet är utsikterna för den ene eller andre.

Vi resa in till staden för att få litet till lifs. Utanför Grand var det lika lifligt. Här uppslogos telefonmeddelanden från olika platser på banan, så att man kunde följa ryttarne tämligen noga.

På Södra Vägen hade samlat sig anseeligt med åskådare. Man väntade när som helst att få se den första ryttaren komma.

Emellertid blef väntan längre, än man tänkt sig. Stora landsvägen emellan Lerum och Göteborg visade sig betydligt tröttande och sinksam för hästarnä.

Men så börjar det bli rörelse bland åskådarnä utefter Södra Vägen. En ryttare nalkas. I flott traf passerar han målet. Det är en ung hr Gibson, som utom täflan ridit med, startande tillsammans med den förste ryttaren, hr Ingelman.

Han omtalar i hast, att vägen varit förfärligt snöfyllt. För de första ryttarnä fanns ingen annan råd än att rida öfver åkrar och fält, när vägen stängdes af för höga drifvor, som icke hunnit genomskottas.

Själf hade han icke haft någon svårighet att få fram sin häst, som var vid godt mod. Den tid han använt, visade sig vara 5 tim. 37 min.

Snart signaleras en ryttare till. Det är en ungdomlig ryttare, underlöjtnant Frydén, som rider öfver målet i frisk fart med en tid af 5 tim., 30 $\frac{1}{2}$ min. och strax därpå galopperar grefve Bonde. elegant och behärrskad förbi flaggan i brillant kondition. Tid 5:32 $\frac{1}{2}$.

Det dröjde en stund, innan näste man kom, och när han kom, kom han i långsamt traf.

Det var baron Osborn Dickson på sin från Jönköping—Stockholms-ridten bekanta »Dandy». Men nu var »Dandy» trött, och hans ryttare förklarade helt lugnt, att när han såg, att hans häst tröttnade, ville han icke mana honom vidare.

»Dandy går så länge han kan, men nu är han gammal och trött och skulle bara blifvit ledsen, om han fått känna sporrarnä.»

Baron Dickson hade gått till fots större delen af vägen från Jonsered och använde 6 $\frac{1}{2}$ timmar.

Åter en stunds väntan, men då belönad genom tre ryttares samtidiga ankomst. Hrr Melin och Dahn samt löjtn. Wigert döko upp vid Korsvägen och redo fram i frisk jagtgalopp på synbarligen mycket oberörda hästar. Deras tid var: Melin

Vid starten i arla morgonstund.

Förste prästtagaren under ridten.

5 t. 27 m., Dähn 5 t. 42 m. och Wigert 4 t. 57.

Nästa ryttare var löjtnant Fischerström som sprängde öfver målet i karrier, efter att ha fått besanna det gamla ordspråket, att »genvägar äro senvägar». Han tog nämligen genväg öfver kapplopningsbanan vid Partilled.

Här fångade emellertid en snöfylld graf honom och hans häst i sin hvita, mjuka famn och kvarhöll dem en lång stund. Hans tid blef 5 t. 39 $\frac{1}{2}$ m. Hade denne ryttare kommit med fart, så kom den följande så mycket långsammare.

I skridt, med sänkt hufvud bar »Fanfar» sin ryttare, grefve Hamilton, öfver målet.

Under ridten.

Vid målet

Hästen var trött men hade en utmärkt prestation bakom sig. Tiden var nämligen blott 5. t. 14 m.

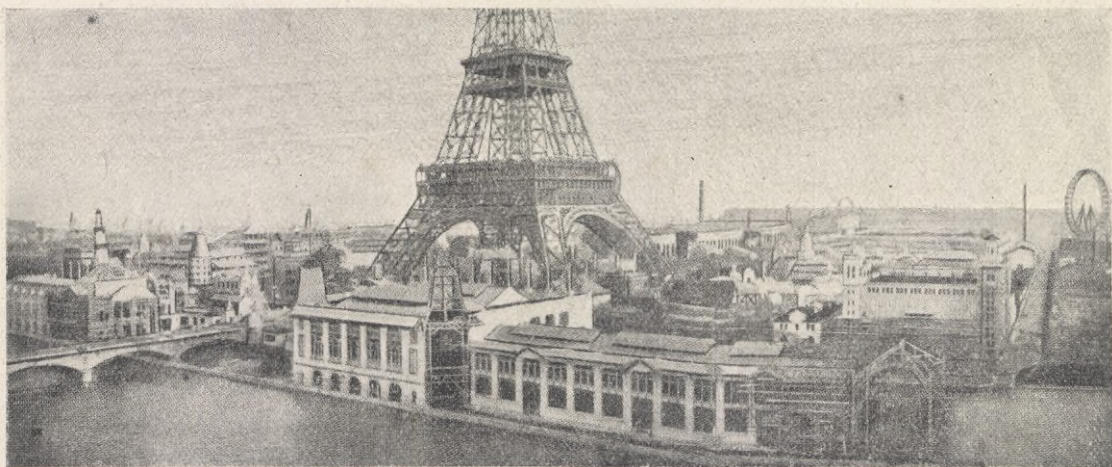
Aterigen kommo ett par ryttare i sällskap: hrr Grebst och Mark, som under vägen vid Jonsered satt in sina hästar en kort stund i ett stall, då de visade tecken till allvarsam trötthet. De passerade nu målet i galopp med hästarna i god kondition. Deras resp. tider voro 5 t. 34 m. och 6 t. 24 min.

För de hittills anlända ryttarne hade kortaste tiderna noterats för löjtn. Wigert, grefve Hamilton, hr Melin, löjtn. Frydén och grefve Bonde, hvilka ock vid prisbedömandet följande dag hemburo prisen i nämnd ordning.

* * *

De här återgifna ögonblicksbilderna från denna ridt, ha ställts till HVAR 8 DAGS förfogande af en amatörfotograf. Med afseende på det intresse, med hvilket den sunda hästporten omfattas inom hela vårt land, ha vi trott oss bereda våra läsare ett nöje med den illustrerade skildringen af en distansridt, hvars resultat måste betraktas som synnerligen vackert, ej mindre ifråga om hästarnes kondition i allmänhet vid framkomsten till målet än beträffande ryttarnes uthållighet under den strapatsrande färden.

PARIS-UTSTÄLLNINGEN JUST NU.

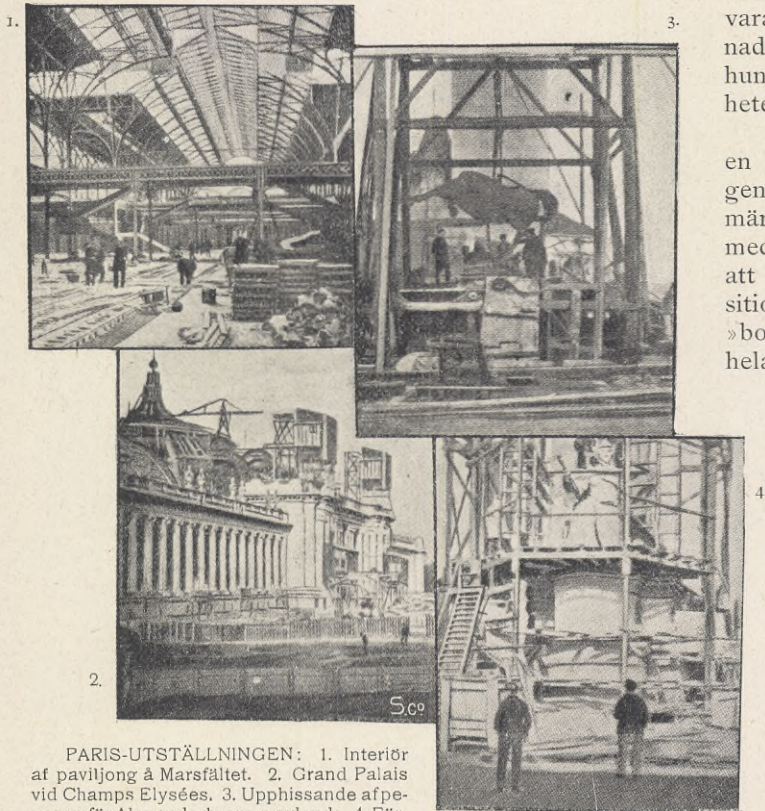
PARIS-UTSTÄLLNINGEN: Panorama af Marsfältet.

Fransmännen, i detta fall parisarne, ha icke upphört att ideligen försäkra, det den stora 1900-utställningen skall öppnas på dagen, d. v. s. den 15 instundande april. Men ju närmare dagen nalkas, desto mörkare bli utsikterna för att detta löfte skall kunna hållas. *Ma foi*, man har redan sport ett rykte om uppskof till den 1 maj — men ryktet har besvarats med en dementi, enligt hvil-

ken möjligen »de enskilda afdelningarna» ej skulle bli färdiga till utsatt tid men den stora expositionen såsom sådan skall *après tout* högtidligen öppnas den 15 april. Den gamla historien! Utställningen står långt ifrån i all sin glans på utsatt klockslag, men den skall dock öppnas enligt löfte.

I hvarje fall torde årets utställning, i likhet med alla andra jätteföretag i den vägen,

PARIS-UTSTÄLLNINGEN: 1. Interiör af paviljong å Marsfältet. 2. Grand Palais vid Champs Elysées. 3. Upphissande afpegasen för Alexanderbrons prydnade. 4. Förgyllandet af gudinnan för Alexanderbron.

vara angenämast att besöka en månad efter öppnandet. Då har allt hunnit blifva färdigt och doftar af nyhetens behag.

Våra illustrationer för dagen ge en god föreställning om utställningens nuvarande skick. Vi skola uppmärksamt hålla våra läsare *à jour* med allt det sevärdas som håller på att framtröjas på denna världsexposition, hvilken långt ifrån att blifva »bojkottad» kommer att besökas af hela världen.

HVAR 8 DAG har i Paris flere speciella korrespondenter, hvilkas litterära begåfning och mångåriga vistelse i världsstaden vid Seine äro den bästa borgen för att vi kunna bjuda det bästa som kan gifvas. Vi komma ej häller att sky några kostnader för återgifvande af de mest intressanta bilder, som kunna erhållas från denna den mest intressanta af utställningar.

”HJÄLTARNE” I KÖPENHAMNSDUELLEN.

»Djurfve, du vågar strida . . .»

Den sorglustiga duellen i Köpenhamn mellan dr Edvard Brandes och skådespelaren vid k. teatern Schyberg har lifligt diskuterats äfven på denna sidan sundet.*

Dr Edvard Brandes.

Svenskarne äro, dess bättre, ännu icke så »européiska» att slika affärer utan vidare äro tillättna. Hos oss är »enwigens» tid förbi!

Som känt, fick duellen en högst oblodig utgång. Man växlade några skott i luften, hvar på »hederns fordringar» voro tillfredsställda.

Den arge

recensenten och den förargade artisen skildes utan att växla vare sig ord eller handslag.

Den »hyllning», för hvilken den senare sedan blef föremål vid sitt uppträdande på scenen, var snarare förestafvad af

animositet mot hans motståndare än af sympatier för honom själf.

Sviterna af duellen torde möjligen resultera i några veckors fängelse för de båda herrarne, hvarjämte Schyberg dömts att böta 12 kr. (!) för det gatuuppträdande, hvilket var orsaken till duellen.

Skådespelaren Robert Schyberg.

* Naturligtvis var vår afsikt att redan i förra veckans nr återgifva dessa porträtt, men så kom den stora snöstormen och de båda hetsiga herrarnes konterfej blefvo fastsittande i drivvorna på väg från Köpenhamn.

KIMBERLEYS RÄDDARE.

Detta är general French, en af de engelska generalerna som i Transvaalkriget utmärkt sig för raskhet och klokhed i beslut och handling.

Det är, som vi veta, general French Kimberley har att tacka för sin nyligen timade undsättning, och det är han som kraftigt bidragit till engelsmännens senare framgångar.

EN AMERIKANSK "KÄRLEKSGÅFVA".

Sir Thomas Lipton har af vänner i Amerika fått mottaga en »loving cup» af 18 karats guld, 14 tum hög, som en gård af erkänsla för *fair play*

vid den stora kappseglingen. Guldpijäs bär inskriften *Amicus amico* (Från en vän till en vän). Den kostade en bagatell af omkring 20,000 kronor.

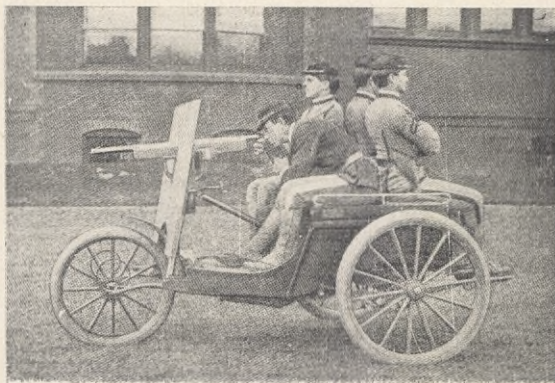
TVÅ NYA AUTOMOBILMODELLER.

Den modärna motorvagnens raska utveckling och fullkomnande är bästa beviset på att densamma är framtidens fortskaffningsmedel. Vi återgifva här tvänne nya amerikanska automobilmodeller.

En mr J. W. Walters i Newyork har fått patent

Walters motorhjul.

Davidsons krigsmotorvagn.

på ett motorhjul, hvilket kan sättas till hvilket fordon som hälst och drifva fram det. Man tager endast bort framhjulen på vagnen och fäster styrstången vid densamma, såsom synes å bilden. En stor fördel hos detta system är att ingen mekanism är nödvändig för att slå back. Vill man detta, vändes blott hjulet alldeles rundt i styrinrättningen.

Den andra bilden visar en kanonautomobil, en krigsmotorvagn som konstruerats af major Davidson vid Northwestern Military Academy, Highland Park, Illinois. Gasmotorn arbetar för en längd af 200 eng. mil i sträck. Kanonen är en 7 mm.-pjäs, som automatiskt affyrar 480 skott i minuten. En kultät sköld skyddar den som sköter kanonen.

GULDTÖRSTENS OFFER.

AF S. H. MERRIMAN.

Öfversättning för Hvar 8 Dag.

I hvarje nummer lämnas ett kort sammandrag af följelöngens innehåll allt ifrån dess början.

I första kapitlet omtalas professor von Holzens i Haag besök hos en döende, af hvilken han köper för tusen gulden en dyrbart recept. När den sjuke dragit sin sista suck, stoppar professorn pängarne tillbaka i sin plånbok. I andra kapitlet sammanträffa den från Indien som segrande hjälte återvändande major White och en gammal bekant till honom, Tony Cornish, en modärn man ur societeten. De följas åt till den senares onkel, lord Ferriby, där de finna husets unga dotter, miss Joan, strängt upptagen med arbete för ett välgörenhetsföretag till fromma för manufakturistbiträden. Miss Joan omtalar lordens senaste välgörenhetsprojekt, en stor internationell affär med mål att lindra malgamitarbetarnes svåra lott. Vid en »at home», hos Ferribys framlägger lorden i tredje kapitlet sin plan. Som medlemmar af direktionen antagas med acklamation lorden, Tony Cornish, major White, upphofsmannen till projektet mr Percy Roden och professor von Holzen.

I fjärde kapitlet gör en enka mrs Vansittart i det gamla diplomathotellet »Vieux Doelen» i Haag bekantskap med mr Percy Roden, för hvars projekt hon visar sig lifligt intresserad. Detsamma går ut på att samla alla malgamitarbetare och bygga en fabrik åt dem, i afsikt att förse hela världen med malgamit, ett för papperstillverkningen oumbärligt ämne. Fabriken skall förläggas till dynerna i Holland.

Femte kapitlet beskriver malgamitarbetarnes ankomst dit med Cornish som vägvisare. Cornish sammanträffar här med Roden och båda företaga en inspektion af fabriken och bostäderna. De förevisa inrättningen för en mängd inbjudna tidningsmän, hvarpå Cornish följer med hem till Roden, där de mottagas af dennes syster.

I sjunde kapitlet läses en interiör af malgamitkontoret i London, där Cornish och lorden sköta »affärerna». Där afhållas äfven små soiréer, vid hvilka en ung mr Rupert Dalkyn och en enkfru, mrs Courteville, voro bland de mera aktiva gästerna.

Efter ett sammanträffande mellan miss Roden och mrs Vansittart i dennes hem följer en scen från malgamitkolonien. Roden och Holzen äro närvarande vid en malgamitarbetares dödsbädd.

I nionde kapitlet mötas miss Roden samt hrr Cornish, Roden och von Holzen. Därpå vidtager ett direktionssammanträde för malgamitbolaget med lord Ferriby som ordförande. Man beslutar sätta företaget på aktier, hvaraf hvarje arbetare får en. — Cornish och mrs Vansittart sammanträffa på en morgonpromenad i Haag, hvarvid hon slugt försöker utleta hans hjärtas hemlighet. — Därpå träffa vi Cornish på besök hos en rik City-man, mr Wade, på dennes landställe. Hans dotter Marguerite har hämtat Cornish vid stationen. Mr Wade erbjuder Cornish sin dotters hand, men denne säger nej, hvarpå mr Wade börjar en skarp kritik af malgamitföretaget, hvilket han afslöjar som ren affärsvindel och tillråder Cornish att aldeles lämna. Denne meddelar sig med major White och de söka öfvertala lord Ferriby att ge det hela på båten, men förgäves.

Därpå uppvakta en komité af pappersfabrikanter lorden och yrka på nedläggandet af malgamitaffären — allt lika förgäves. Mrs Vansittart och mr Roden sammanträffa på en morgonrid i Haag. Han förledes af sin kärlek att låta henne följa med inom malgamitverksområdet. Holzen kommer emellertid dem till mötes och förhindrar på föregifna skäl, att mrs Vansittart — som har att hämnas sin mans död på Holzen — får den önska inblicken i förhållandena vid fabriken.

Cornish kommer på ett kafé i Haag i samspråk med ett par malgamitarbetare, som afslöja en del detaljer från verken. Den ene gör han ett erbjudande att skaffa honom en bättre ställning, men anbudet afböjes. Cornish passar på att möta Dorothy Roden i afsikt att tala om malgamitaffären och hennes bror, men börjar med en kärleksförklaring.

(Forts från n:o 22).

Dorothy log och såg ut öfver det gråa hafvet. Hvad han sade henne, var, när allt kom omkring, ingenting annat, än hon redan visste. Hon var klok och hon visste, att man ej får döma en man efter hans lif eller efter det yttre skenet, vid hvilket världen fäster så stor vikt — utan efter de tillfälliga glimtar, hvilka skymta fram af hans inre själ, hvilken kan blifva obefläckad trots yttre smitta eller vara oren under den skarpaste hvitmening.

»Naturligtvis har jag ödt bort min tid förskräckligt», fortsatte han. »Jag har aldrig gjort något godt här i världen. Men — det finns en stor förmildrande omständighet! Jag visste aldrig, hvad det var att lefva, förrän jag läste det... i edra ögon».

Hon stod nu med ryggen halft vänd mot honom och såg ut öfver hafvet. Solen hade lyckats bryta sig fram ur molnen, och hela den vida vattenytan glittrade nu i dess strålar. Några båtar längs borta vid horisontens rand tycktes ligga och drömma i den härliga morgonen. Nedanföer dynerna sträckte sig sanden åt norr och söder i en obruten slätt. Vinden hviskade genom det vajande gräset, och långt bortom sanden sjöng hafvet sin eviga sång. Så långt ögat kunde nå, syntes intet spår af mänskligt lif eller mänsklig verksamhet utom båtarna, som drömde längst borta vid horisonten.

»Är ni aldeles säker?» sade Dorothy utan att vända på hufvudet.

»På hvad...?»

»På det ni säger».

»Ja, jag är aldeles säker».

»Därför», sade hon med ett litet skratt, som plötsligt öppnade paradiset portar och bjöd ännu en stackars mänsklig varelsé stiga in — »därför, att det är en allvarlig sak... för mig».

Då, eftersom han var en praktisk man och visste, att lyckan liksom allt annat i världen måtte skötas praktiskt, om man skulle kunna hålla henne kvar, talade han om, hvarför han kommit. Ty man får ej rusa på lyckan och söka fatta tag i henne med vilda ögon och glupska händer, utan hon måste varsamt gripas i flykten, när slumpen så fogar, och behandlas så försiktigt att hon ej försilles genom förhastande eller för stor själsfäkerhet. Lyckan är en gåfva som sparsamt bjudes oss, och det är ej mer än rätt att påstå, att de flesta män såväl som kvinnor äro föga skickade att kunna bära den. Till och med en obetydlig framgång (hvilken ofta förväxlas med lycka) visar sig mången gång vara för mycket för sinnets jämvikt hos en människa, och man bäfvar att tänka, hur verklig lycka då skulle verka.

»Jag kom ej hit i afsikt att säga er detta», sade Cornish efter en paus.

De hade satt sig på den torra flygsanden med dess ojämna grästufvor.

Dorothy såg allvarligt på honom, ty hans ton ljöd allvarsam.

»Jag tror, att jag visste det», svarade hon med ett slags stilla hänförelse. Lyckan är det lugnaste som finnes för mänskossinnet».

Cornish vände sig och såg på henne, och för ett ögonblick möttes deras ögon — men blott för ett enda.

»Jag ämnade säga er något helt annat», sade han, »något som för närvarande synes erbjuda öfverstigliga svårigheter. Jag förmår endast bevisa er min kärlek genom att bringa er bekymmer — och detta är inte ens något så originellt».

Han afbröt sig med ett litet förläget skratt. Ty han visste ej, huru han på bästa sätt skulle kunna säga henne, att hennes bror var en skurk. Han satt och borrhade tankspridd i sanden med sin kapp.

»Jag är i en svår dilemma», sade han slutligen — »i en så svår, att jag ej ser mer än ett enda sätt att kunna reda mig därur. Ni måste glömma, hvad jag sagt i dag, ty jag ämnade aldrig säga det förr än efteråt, om ens någonsin. Glöm det för några månader, tills malgamitverken upphört att existera, och då, om jag är nog lycklig att åter finna ett tillfälle» — han gjorde ett uppehåll — »då skall jag återkomma till mig», slöt han med stadig röst.

Dorothis läppar darrade, men hon sade ingenting. Hon tycktes vara villig att underordna sig hans omdöme utan invändning, liksom erkännande dess öfverlägsenhet. Ty klokast är den kvinna, som anar att männen äro klokare.

»Det är fullkomligt tydligt», sade Cornish, »att hela malgamitföretaget är ett bedrägeri. Det är än värre, det är äfven mord. Ty Holzens nya tillverkningsmetod för malgamit är alldeles icke ny utan ett gammalt system, som för många år sedan utdömts såsom alltför lifsfarligt. De tillverka ämnet i fråga för så godt som ingenting på bekostnad af människors lif. På ren engelska, det är mord, och det måste taga slut, hvad det än må kosta. Ni förstår mig?»

»Ja».

»Jag måste göra slut härpå, hvad det än må kosta mig själf».

»Ja», svarade hon åter.

»Jag är på väg till fabriken nu för att göra upp saken med Holzen och er bror. Det är omöjligt att säga hur sakerna verkligen stå — huru mycket er bror känner till, menar jag — ty Holzen är slug. Han är en kall, beräknande man, som behärskar alla, som komma i hans närhet. Er bror har endast att göra med det ekonomiska. De hålla på att skapa en stor förmögenhet. Jag har hört, att det skötes utmärkt i finansiellt afseende. Jag förstår mig ej på sådant, men jag förstår nu bättre än förut, huru allt är satt i gång, och jag inser, huru skicklig han är. De tillverka malgamit för nästan ingenting, sälja den dyrt och hafva monopol på varan. Och världen tror, att det är ett barmhärtighetsverk. Men det är det icke — det är mord».

Han talade lugnt, under det han alltjämt borrhade ned kappen i sanden och gaf eftertryck åt sina ord genom att då och då gifva en kraftigare stöt, som dref den djupare ned.

»Det synes sannolikt», fortsatte Cornish, »att er bror så småningom dragits in i det här och att han ej, när han assocerade sig med Holzen, visste, hvad det egentligen var fråga om — kände tillverkningsystemet, menar jag. Hvad den finansiella sidan beträffar, fruktar jag, att han haft den klar för sig hela tiden, men ju äldre man blir, desto mindre benägen blir man att kritisera sin nästa. I fråga om affärer kan också ens omdöme förvillas, när man själf är vinnande eller tappande part vid en transaktion. Det ligger en stor rikedom fördold i malgamiten, och rikedom är en

frestelse. Jag skulle troligen själf ha dukat under — om ni ej funnits».

Hon log åter litet skålmaktigt på ett sätt, som antydde att hon visste mera än honom, än hvad han kunde förtälja henne. Han såg leendet, och hans ögon lyste plötsligt upp. Ty djupare än fruktan för eviga straff, högre än alla trosartiklar, starkare än alla bevekelsegrunder i en mans lif, verkar det oinskränkta förtroende, som en kvinna af hela sin själf skänker honom.

»Jag gick med utan eftertanke», fortsatte han, » därförför att det var på modet att vara med om någon storartad välgörenhet. Men jag sörjer ej däröfver. Det var det bästa, jag någonsin gjort. Och nu måste jag söka göra slut på saken. Det kommer ej att gå utan mycket ledsamheter».

Men han log under det han sade dessa ord, ty deras hjärtan voro fria från bekymmer, och intet kunde numera göra dem ängsliga.

NITTONDE KAPITLET.

»Var lika rädd för den som plötsligt blir vän och den som långsamt blir fiende».

Roden och Holzen sutto vid sitt arbete i malgamitfabrikens kontor. I fabriken var arbetet slut för dagen, och alla lokaler voro stängda. Arbetarna hade dragit sig in i sina stugor. De voro ej någon bullersam hop. De brukade lugnt och beskedligt släpa sig hem, när dagsarbetet var slut och sitta i sin dörr, om kvällen var varm, eller med stängda dörrar, om det blåste nordlig vind, och tyst och ihärdigt söka stilla sin dödliga törst. De som på fullt allvar inbillade sig, att det fanns en möjlighet att med framgång kämpa för lifvet, drucko mjölk enligt en ordination som gått i arf från sjukliga förfäder. Andra, mera sorglösa — eller klokare — valde starkare drycker för att under sin korta tillvaro göra sig glada och söka lindra sina många krämpor. De behöfde blott begära, hvad de önskade, och detta gafs dem utan vidare.

»Ja», sade onkel Ben till de nykomne, »här har man lustigt, så länge det räcker».

Onkel Ben var en jämförelsevis stark man, och blef gärna pratsam, när han fått litet till bästa. Han hade gjort malgamit hela sitt lif, och intet tycktes kunna döda honom, ej ens dryckenskapen. Holzen gaf akt på onkel Ben och tyckte ej om honom. Det var han, som spelade på dragharmonikan utanför sin dörr om aftnarna. Han var från Londons bakgator, där det fostras ett vanskapligt, från födelsen af allehanda sjukdomar hem-sökt men seglifvadt slägte.

Det blåste från norr i afton, och alla dörrar voro stängda. Man hörde otydligt ljudet af onkel Bens dragspel, på hvilket han spelade något, som skulle föreställa en populär melodi. Annars förnams intet störande ljud inom den höga inhägnaden. Öfver hela platsen hvilade en dyster stämning, som hade hela naturen själf velat breda ett dok öfver någon skändlighet.

Cornish hade försökt komma in genom porten, men den var stängd, och ingen ringklocka fanns. Han gick rundt omkring inhägnadens norra ända, där sanden drifvit ihop mot det korrugerade järnstängslet och där det på inre sidan fanns tomfat att stiga på, som onkel Ben talat om.

»När allt kommer omkring, är jag ju en af direktörerna affären», sade Cornish för sig själf med ett försmädligt skratt, när han klättrade öfver stängslet.

Han gick mycket långsamt förbi hela raden af arbetarebostäder, af hvilka några voro tomma. Dörren till en af stugorna stod öppen, och en plötslig lukt af desinfektionsämnen kom honom att stanna och titta in. På en säng låg något föremål, öfvertäckt med ett smutsigt lakan.

»Hm — hm», mumlade Cornish och gick vidare. Det hade således varit en annan gäst vid malgamitverken i dag.

Utanför onkel Bens stuga stannade Cornish åter och lyssnade till Ta-ra-ra boom-de-ay, som just nu hördes därifrån. Han måste bita sig i läppen för att, trots sitt sorgsna hjärta, ej brista ut i skratt, och han vände därpå sina steg mot Holzens kontor, från hvilket en ljusstrimma föll ut genom de illa fördragna gardinerna. Ty dessa båda män arbetade nu natt och dag på att samla rikedom. Då Cornish gick förbi fönstret, uppfångade han en skymt af Roden, lutad öfver en stor hufvudbok, som låg uppslagen framför honom på bordet, medan Holzen vid en annan pulpet höll på att skriva bref med sin fina tyska handstil.

Cornish gick fram till dörren, öppnade den, steg in och stängde den åter efter sig.

»God afton», sade han med en lätt öfverdrift af sin vanliga förbindliga artighet.

»Hallå!» utropade Roden med en bestört blick på Holzen, som vände sig om med pennan i hand och gjorde en stel bugning.

»God afton», svarade han utan att se på Roden

och gick tvärs öfver rummet och ställde sig rakt framför sin kompanjon.

»Nyss hitkommen?» frågade Roden och ploade ihop sina papper med vanligt lugn.

»Nej, jag har varit här någon tid».

Cornish vände sig om och mötte Holzen med slagfärdig och djärf blick. Han kände ingen fruktan för denne tyske vetenskapsman och hade blifvit uppfostrad i en samhällsklass, inom hvilken mod och bestämdhet äro högt upptrifna. Holzen mätte honom med en forskande blick och erinrade sig några varningsord, som Roden yttrat några månader förut. Denne Cornish var utan tvifvel en skarpare karl än de tänkt sig. Det var ett misstag, de gjort sig skyldiga till i sin omsorgsfullt utstuderade plan.

»Jag har gjort mig underrättad om ett och annat», sade Cornish i afgörande ton. Han tog af sig hatten och lade bort den.

Holzen gick långsamt tillbaka till sin pulpet och ställde sig där, tätt intill Roden och med armbågen hvilande på de bref, han nyss skrivit. De båda männen stodo sålunda rakt vända mot Cornish, som stod vid andra sidan af bordet.

»Jag har gjort mig underrättad om åtskilligt», upprepade han — »och jakten har börjat».

Roden, hvars ansikte var alldeles färglöst, ryckte på axlarna med ett håfullt leende. Holzen fuktade långsamt sina läppar, och då Cornish mötte hans blick, kände han hjärtat hoppa upp i halsgropen. Han hade aldrig förr sett denna blick hos någon, och det var ingen möjlighet att misstaga sig om hvad det låg i den. Det finns två ting, som man icke kan taga miste på — jordbäfnings och mordlusta i ett människoöga. Men det flöt godt blod i Cornish's ådror, och godt blod förnekar sig aldrig. Hans muskler spändes, och han log Holzen i ansiktet.

(Forts.)

PER SJÖBRING. †

Budskapet om ärkebiskop Sundbergs död följdes af underrättelsen att ännu en af vår kyrkas öfverherdar, biskopen i Kalmar stift doktor *Per Sjöbring*, hädankallats den 16 februari i den höga åldern af 81 år.

Här är icke plats att utförligt skildra den bortgångne stiftschefens lifsgärning. Vi erinra endast att S. i flere år varit rektor vid Kalmar högre allmänna läroverk, blef därpå domprost i

Linköping och utnämndes 1876 till biskop i Kalmar.

Biskop Sjöbring var en kunskapsrik och duglig personlighet, inom hela sitt stift varmt afhållen för sin redbarhet, sitt hjärtegodas sinne-lag och sitt saktmodiga, men dock karaktärsfasta väsen. Som en föresyn för sitt stift — en fridens man och en den kristliga kärlekens *sanne* apostel — skall Per Sjöbring länge lefva i älskadt och saknadtt minne.

VECKANS PORTRÄTT-GALLERI

En veteran i riksdagens tjänst.

Första kammarens talman greve Sparre öfverlämnade den 23 februari i kammarens talmansrum och i närvaro af Andra kammarens talman, vice talmännen och riksdagens kanslideputerade till kamreraren *G. F. Löwenhielm* med ett varmhjärtadt tal den medalj i guld, som K. M:t för långvarig och pligttrogen verksamhet i riksdagens tjänst tilldelat honom.

Kamrer Löwenhielm, som är född 1826, har hos riksdagen bestridt olika befattningar under riksdagarna 1850—1851, 1853—1854, 1856—1858, 1859—1860, 1865—1866 samt under alla riksdagsår från och med 1867.

Jacob Emil Ekman. †

Med kommandörkaptenen Jacob Emil Ekman bortgick vid 85 års ålder den 22 februari ännu en af Göteborgs samhälles mera bemärkta personligheter.

Ekman efterlämnar minnet af en klarsynt, praktiskt begåfvad och å en mängd områden verksam man, som ännu in i sena ålderdomen hade stora själs- och kroppskrafter i behåll. Han hade att börja med ägnat sig åt sjömansyrket, hvilket under hela hans lif var honom kärast af allt. Först kofferdisjörman deltog han sedan efter aflagda examina i flera långväga marinexpeditioner. Åren

1837, 38 och 39 var E. i engelsk örlogstjänst och tjänstgjorde i dansktyska kriget år 1849 på danska fregatten »Nymfen». Dessförinnan hade vår nuvarande konung under E. deltagit i sin första långresa till sjös, år 1844 med fregatten »Josephine». De gemensamma minnena från denna tid ha alltid gjort konung Oscar varmt fäst vid Ekman.

Efter afskedstagandet ur flotttjänsten 1860 blef E., jämte sin broder konsul Oscar Ekman, en af cheferna i den stora firman D. Carnegie & Co. Han var äfven intresserad i flera andra affärer. Dessutom ägnade E. mycket intresse åt kommunala angelägenheter samt innehade flera förtroendeuppdrag. Hans älskvärda personlighet ökar saknaden efter den framstående medborgaren.

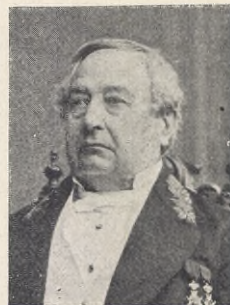
C. M. O. Schenström. †

Staden Köpings högt värderade borgmästare, Carl Magnus Oscar Schenström, som i 47 år oafbrutet ända till för ett år sedan ledt stadens öden, hädankallades den 19 februari i en ålder af nyligen fyllda 87 år.

Den bortgångne och hans fader hade i omkring hundra år varit stadens högste styresmän. Liksom fadern förvärfvade han sig genom klokhets och omtankas alla klassers sympati. Efter branden 1889, då staden svårt härjades, lade S. särskildt i dagen sin administrativa och nyskapande förmåga. Han hedrades och med en mängd förtroendeuppdrag.

S. var känd i vida kretsar utom sin stad. Han deltog i riksdagens arbeten dels fyra riksdagar som medlem i bondeståndet dels perioden 1885—87 som representant för Vesterås—Köpings valkrets.

Många stå sörjande, när och fjärran, vid den rättframme, omutligt hederlige och karaktärsfaste mannens bär.

Abr. Hirsch. †

Den bekante musikförläggaren Abraham Hirsch afled i Stockholm natten till den 23 februari i en ålder af nära 85 år.

Abr. Hirsch har under en lång följd af år i Stockholm haft musikhandel samt ett därmed förenadt musiklänbibliotek och en betydande förlagsverksamhet. Sin förnämsta betydelse ägde Hirsch såsom musikförläggare af inhemska alster. I hans förlagskatalog utgöres lejonparten af svenska kompositioner. Särskildt böra nämnas de stora, populära sångsamlingarna »Sjung» samt »Odinslund och Lundagård».

Hirsch var en af stiftarne af Musikaliska konstföreningen samt har varit en verksam ledamot af Musikaliska akademien. I tio år har han därjämte varit ledamot af stadsfullmäktige.

Han var en välvillig och mångsidigt intresserad man som hade många vänner. En dotter till den aflidne är den bekanta målaren fru Hanna Pauli.

Ett ishöljdt lokomotiv.

Våra två illustrationer visa tydligare än alla beskrifningar hvilken fruktansvärd motståndare till kommunikationsväsendet en dylik snöstorm är.

Se detta snö- och ishöljda lokomotiv och egna en tanke åt de män som brända af hetta från maskinen piskas af snöstormen.

En god hjälp har den nya snöplogen efter amerikansk modell visat sig vara i dessa tider. I vårt första nummer för året sågs densamma när den utgick från verkstaden.

Till våra läsare.

Sedan juryn under veckans lopp slutkollationerat prisbedömandet, kommer resultatet af amatörfotografitävlingen n:o 2 att offentliggöras i nästa nummer.

Amerikanska snöplogen är en god hjälp.